कर्म्मभिः सुक्रतुर्भूः शोभनकर्म्मा भव। त्वं दक्षैः अस्मदीयैर्बलैः सुदक्षः शोभनबलोपेतः विश्ववेदाः सर्व्वज्ञश्च भव। तथा त्वं वृषत्वेभिः सेचनयुक्तैरस्माभिः वृषा सेचनयुक्तो महित्वा महिमोपेतश्च भव। द्युम्नेभिरस्मदीयैर्धनैः द्युम्नी धनवान् भूत्वा नृचक्षा अभवः मनुष्येषु ख्यातः सम्पन्नः। अस्मदीयोत्कर्षमेव त्वदीयोत्कर्षत्वेन भावयेत्यर्थः॥

अथ विंशीमाह। "अषाढं* युत्सु पृतनासु पप्रिम्। सुवर्षामप्त्वां वृजनस्य गोपाम्। भरेषुजाꣳ सुक्षितिꣳ सुश्रवसम्। जयन्तं त्वामनु मदेम सोम" इति। हे सोम त्वामनु वयं मदेम हृष्यास्म। कीदृशं युत्सु अषाढं युद्धेषु केनापि अतिरस्कार्य्यं पृत्सु† स्वकीयसेनासु पप्रिं पालकं पूरकं वा। सुवर्षां स्वर्गप्रदम् अप्त्वां जलप्रदं वृजनस्य गोपां बलस्य रक्षकं भरेषुजां सङ्ग्रामेषु रक्षणाय प्रादुर्भवन्तं सुक्षितिं शोभननिवासं सुश्रवसं शोभनकीर्त्तिं जयन्तं जयोपेतम्। एतयोर्ऋचोः सौम्यं बभ्रुं ज्योगामयावीत्यस्य पशोः सूक्ते प्रतीकद्वयमाम्नातम्, आषाढं युत्सु त्वꣳ सोम क्रतुभिरिति॥

अथैकविंशीमाह। "भवामित्रो न शेव्यो घृतासुतिः। विभूतद्युम्न एवया उ सप्रथाः [८]। अधा ते विष्णो विदुषाचिदृध्यः। स्तोमो यज्ञस्य राध्यो हविष्मतः" इति। हे विष्णो

---

* आषाढमिति वा पाठः। अयमपि भाष्यसम्मतः।

† अत्र भाष्ये "पृत्सु" इति प्रतीकमुद्धृतमतो मूलेऽपि तादृश एव पाठो भवेदित्यनुमीयते।